

Barnerøveren

I Havet bor der et Uhyre, som kaldes for Kralutaligssuark, det betyder: den med Øserne. Man hører nemlig ofte derude fra en Lyd som af Øser, der slås sammen, og deraf har det fået det Navn. Det er især slemt til al røve Børn, der skriger op.

Engang legede en Flok Børn nede på Stranden, da Uhyret pludselig viste sig, lokket af deres Skrig. Børnene flygtede ind over Fjældene, men et forældreløst Barn, som ikke havde Såler i sine Støvler, kunne ikke løbe så hurtigt hen over Stenene og sakkede bagud. Da Uhyret var lige inde på ham, kastede han sig ned på Jorden og gav sig til at sprælle med Benene; alle hans Tæer stak ud af Støvlerne. Så stak han sin Fod lige op i Ansigtet på Uhyret og råbte, idet han bevægede sin Storetå frem og ilbage: „Tag dig i Agt for min Storetå, den æder Mennesker!”

Uhyret blev derover så forskrækket, at det straks flygtede ud i Havet.

Engang gik en gammel, blind Kone inde i et Hus med et Barn på sine Arme. Barnet græd og råbte på sin Moder, og da den gamle ikke kunne få det til at tie, begyndte også hun at råbe på Moderen. Ind kom jo også et Menneske, og den blinde, som troede, det var Moderen, gav Barnet fra sig; men det var nok Barnerøveren, der fik det.

Hen på Efteråret kunne Folk i stille Dage se det lille Barn lege på Isflagerne, men ingen kunne komme det nær, da det flygtede for Mennesker. Så lavede de sig en Lasso af Kobberem, listede sig ind på Barnet og fangede det ind.

Men Barnerøveren, der sørgede over Tabet af Barnet, heksede det en Sygdom til, så det døde.

Der fortælles endvidere om en Ånd, der kommer og skræmmer Folk ihjel, når små forældreløse Børn skriger. Man kan også risikere, at den afdøde Moder selv kommer.

Det hændte engang, at man lod et forældreløst Barn skrike uden at ville trøste det; så viste den afdøde Moder sig pludselig i Husgangen og skræmte dem alle til Døde.